

בש"פ 2505/21 - שפיק עבד אל קאדר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2505/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: שפיק עבד אל קאדר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עת"מ 60088-03-21 מיום 31.3.2021 שניתנה על ידי השופט איל באומגרט

בשם המבקש: עו"ד חנאבולוס

החלטה

1. בקשת רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' באומגרט) בעמ"ת 60088-03-21 מיום 31.3.2021, במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בעכו (השופט ג' נאסר) במ"ת 53592-03-21 מיום 30.3.2021 להורות על שחרור המבקש לחלופת מעצר.

2. המבקש מואשם בחבלה חמורה ובפציעה (לפי סעיפים 333 ו-334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה) של אדם שלטענתו קילל אותו ופגע בכבודו (להלן: המתלונן). על רקע זה, ביום 18.3.2021, סמוך לשעה 12:50, ארב המבקש למתלונן בקרבת ביתו, והסתער עליו עם צאתו "בבעיטה מהאוויר לעבר גבו". כתוצאה מכך השתטח המתלונן על המדרכה, אז אחז המבקש ברגלו השמאלית וגרר אותו למרחק של מספר מטרים. לאחר מכן בעט המבקש בחוזקה בפלג גופו השמאלי של המתלונן, חבט בו באמצעות כף ידו הפתוחה, וברח לאחר שאדם שהזדמן למקום "נעמד" ביניהם. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שבר מרוסק וחתכים בכף יד שמאל, שהצריכו קיבוע ותפרים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. המבקש לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, אך טען שאין בהן כדי להוכיח את העבירות המיוחסות לו, אלא לכל היותר עבירות פחותות בחומרתן, שאינן מקימות עילת מעצר.

לאחר צפייה בסרטון קצר המתעד את האירוע, בית משפט השלום קבע כי המבקש נקט באלימות "ברוטלית" ו-"במדרג גבוה"; כי השבר שנגרם למתלונן הוא תולדה של תקיפתו על-ידי המבקש; וכי לאור זאת, כמו גם לנוכח עברו הפלילי של המבקש, קמה עילה למעצרו עד תום ההליכים בשל מסוכנותו.

עם זאת, בית משפט השלום מצא כי קיימת חלופת מעצר אשר תאיין מסוכנות זו, ובהתאם הורה על שחרור המבקש למעצר בית מלא בפיקוח ובתנאים נוספים, תוך דחיית עתירת המשיבה לבחינת החלופה והמפקחים המוצעים במסגרת תסקיר מעצר של שירות המבחן, בטרם קבלת החלטה בעניין.

4. המשיבה עררה על כך לבית המשפט המחוזי, בטענה כי לנוכח עברו הפלילי של המבקש, קרבתה הגיאוגרפית של חלופת המעצר למקום ביצוע העבירות, וחששו של המתלונן מלשתף פעולה עם גורמי החקירה, היה על בית משפט השלום להורות על מעצרו עד תום ההליכים. ואולם, במסגרת הדיון בערר, הודיעה המשיבה כי היא אינה עומדת עוד על בקשתה זו, ותחתיה עתרה להזמנת תסקיר שירות המבחן על-מנת לבחון את היתכנות שחרור המבקש בתנאים, וזאת לנוכח חומרת העבירות המיוחסות לו ו-"חולשת הערבים" שהובאו מטעמו.

בית המשפט המחוזי קיבל את הערר בקבעו כי מהטעמים דלעיל מתחייבת קבלת תסקיר מעצר, אשר יניח בפני בית משפט השלום את מלוא התמונה העובדתית, יעריך את היכולת לסמוך על הערבים ועל המבקש, וכן יבדוק את התאמתו של האחרון למעצר בדרך של איזוק אלקטרוני. בהתאם, נקבע כי התסקיר המבוקש יוגש לבית משפט השלום עד ליום 29.4.2021, וכי המבקש יעצר עד להחלטה אחרת.

5. מכאן הבקשה שבפניי, בה נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שהתערב בקביעת בית משפט השלום לעניין הולמות חלופת המעצר. לטענת המבקש, משחזרה בה המשיבה מהתנגדותה לשחרורו בתנאים, והמחלוקת הצטמצמה לשאלת טיב החלופה המוצעת, הרי שבהעדר שגיאה בולטת וגלויה בבחירת המשמורנים לא הייתה הצדקה להתערבות כאמור בשיקול דעתו של בית משפט השלום, אשר בחן מקרוב את התאמתם והתרשם מהם באופן בלתי-אמצעי.

לטענת המבקש, בהחלטה זו נגרם לו עוול ועיוות דין, שכן הכנת תסקיר המעצר בעניינו צפויה לארוך כשישה עד שבעה שבועות, ומעצרו למשך תקופה זו מהווה למעשה "מקדמה על חשבון העונש". לשיטתו, לאור הפער הריג בין ההחלטות בעניינו, ובהינתן שבקשתו הנוכחית מהווה ערר ראשון מטעמו, עשיית הצדק מחייבת כי תינתן לו רשות ערר בגלגול שלישי. לבסוף נטען, כי אין לקבל את הקביעה לפיה תסקיר מעצר עדיף על התרשמות בית המשפט, ולו משום שבסופו של יום האחרון הוא שקובע את הולמות החלופה המוצעת.

6. דין הבקשה להידחות על הסף.

המדובר בבקשה ל-"ערר ביניים" על החלטה שלא נקבעה בה עמדה כלשהי בסוגיה לגופה, ושלא נטען כי נפלה בה טעות ברורה ביחס לקיומן של עילת מעצר או ראיות לכאורה, או כי היא מקימה חשש ממשי למעצר בלתי-חוקי

מסיבה אחרת - ומכאן שלא מתקיימות לגביה הנסיבות המיוחדות המצדיקות מתן רשות ערר (בש"פ 547/19 אבועסאני'
מדינת ישראל (24.1.2019)).

בנוסף, אין בידי לקבל את הטענה כי החלטת בית המשפט המחוזי מקנה לתסקיר המעצר עדיפות על-פני
התרשמות בית המשפט, באופן כללי או פרטני, ובמובן זה אין היא מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של
המבקש - ובנסיבות העניין אף לא ניתן לומר כי היא פוגעת בו באופן חריג וקיצוני (בש"פ 3970/18 אסוודנ' מדינת ישראל
(5.6.2018)).

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' באייר התשפ"א (13.4.2021).

שׁוֹפֵט